

Přichází obrovská finanční krize: jedná sa o záměrný restart světové ekonomiky?

- CZ24 News | 3. února 2020

SVĚT: LADIMÍR PAVLENKO naznačuje pozadí možné snahy finančních klanů vyvolat další apokalyptickou hospodářskou krizi za účelem překreslení politické mapy světa

Generální ředitelka MMF Kristalina Georgievová, která vloni vystřídala Kristinu Lagardeovou, vystoupila ve washingtonském Petersonově institutu pro světovou ekonomiku (PIIE) a předpověděla světu novou velkou depresi. Georgievová zdůvodnila své senzační proroctví růstem a prohlubováním nerovnosti v rozdělení příjmů.

V situaci, kdy nerovnost mezi státy klesá, naopak roste uvnitř států, a protože tento trend nabývá na síle, vystavuje globální finanční systém prověřce stability. Kromě toho se ředitelka MMF pokusila vysvětlit růst sociálních nerovností uvnitř států společným působením „technologií a integrace“, což samo o sobě vyvolává otázky a vytváří nejasnosti v souvislosti s finanční stránkou globální politiky. Protože právě MMF spolu s dalšími subjekty „kolektivní světové centrální banky“ – Bankou pro mezinárodní vypořádání (BIS), skupinou Světové banky a dalšími účastníky pozapomenutého washingtonského konsensu – představuje „hlavního integrátora“, čili motor globalizace.

Zakrývání pravdy

Pokud jde o zmíněné technologie, ty nenesou „vinu“ samy o sobě ani v souvislosti s globalizací. Na vině je monopolizace technologií prováděná subjekty globální integrace – hlavními zájmovými skupinami nadnárodních oligarchů. To se velmi jasně ukázalo na tom, z čeho vzplanula čínsko-americká celní válka na jaře roku 2018 – na pokusu administrativy Donalda Trumpa předložit Pekingu ultimátum. Jeho podstata ležela v požadovaném přístupu amerických společností k high-tech sektoru čínské ekonomiky s cílem začlenit ho do globálního systému, který USA ovládají.

Lze uvést i jiný příklad: skupování ruských, ukrajinských a obecně post-sovětských high-tech průmyslových odvětví v 90. letech rukama liberálních „reformátorů“ s cílem je zaškrtit nebo zcela zlikvidovat v zájmu západních monopolních konkurentů.

Monopolizace je však ještě charakterističtější ve sféře financí, kde je zajištěna svázaností amerického Federálního rezervního systému (FED) a jeho hlavního akcionáře – Bank of England a za ním stojících skupin s předními oligarchickými klany. Zdá se, že právě zde je „zakopaný pes“, a odkazy paní Georgievové na problémy nerovnosti – mezistátní a vnitřní – nejsou ničím jiným, než neohraným pokusem krýt organizátory budoucí řízené ekonomické krize a prezentovat současné formování jejích příznaků jako svého druhu „objektivní“ proces, který se údajně vyvíjí samostatně. Jakoby se netýkal zcela konkrétních zájmů finančních klanů.

Předtím, než si ukážeme, v čem spočívá mystifikační bluf tohoto prohlášení, jsou zapotřebí dvě odbočení. První: pár slov o Velké depresi, aby bylo jasné, k čemu paní Georgievová směřuje.

Historická analogie

Obecná představa o Velké hospodářské krizi, která vyvolala upadnutí světa do Druhé světové války, se zakládá na tom, že vypukla v roce 1929 ve všech kapitalistických zemích, ale nejvíce zasáhla USA

a Německo. Tyto země našly cestu ven z krize zavedením prvků centralizace a plánování. V Americe tvořily základ Rooseveltova „nového údělu“ a v Německu – nacistického režimu Adolfa Hitlera, který se dostal k moci na vrcholu krize.

Méně známá jsou ovšem vedlejší pikantní fakta týkající se FEDu, jehož založení sloužilo jako signál ke spuštění mechanismů rozpoutání První světové války. Poté, co se po Velké říjnové revoluci sovětské Rusko vymanilo z pod kontroly Západu, vládnoucí oligarchické kruhy Západu se rozhodly nově přehrát neočekávaně ztracenou hru pomocí další světové války. A ve Washingtonu se 18. května 1920 konalo tajné setkání zakládajících bankéřů Federálního rezervního systému, na němž padlo rozhodnutí o výrazném snížení úrokových sazeb. Jak řekli, tak také udělali: právě odtud se vynořil boom „vzkvétajících dvacátých let“, o nichž se ředitelka MMF také zmínila.

Dne 6. února 1929, právě po výměně dvou amerických prezidentů – odcházejícího Calvina Coolidge a zvoleného Herberta Hoovera – se sešli titíž bankéři, jen v rozšířené sestavě. Tentokrát za účasti hlavních es finančního světa: v USA za tím účelem vyznamenané hlavy Bank of England – Sira Montagu Normana a amerického ministra financí Andrew Mellona. A přijali rozhodnutí, které vedlo na podzim téhož roku k pádu akciových trhů a ke krachu na americké burze historicky zaznamenanému jako „Černý čtvrtek“ a „Černé úterý“ – prudce totiž zvýšily úrokové sazby, které se devět let před tím držely prakticky na nule, čímž destabilizovaly akciové trhy a celý bankovní systém.

Mezi těmito dvěma daty se krčila jiná událost – méně znatelná, ale zato velmi významná. Americký Kongres 25. února 1927 schválil zvláštní zákon, který zrušil horní hranici dvacetileté lhůty zmocnění FEDu působit coby státní tiskařský lis na peníze.

Kromě schůzky mezi Normanem a Mellonem se v roce 1929 uskutečnily další dvě události: Velká Británie uzavřela svůj trh pro americký export a přeměrovala ho do Německa, v Paříži se konala mezinárodní ekonomická konference, na které bylo rozhodnuto o otázkách německých reparací z První světové války. Restrukturalizace dluhu za odškodnění, k níž došlo nahrazením Dawesova plánu Youngovým, vyvolala pobouření prezidenta Říšské banky Hjalmara Schachta – významného finančníka úzce spojeného s Normanem. Na protest Schacht opustil svůj post, o rok později se ukázal poblíž Hitlera a po vůdcově příchodu k moci opět stanul v čele Říšské banky, nyní již nacistické.

Tato epizoda nebude celá, pokud nezmíníte, že od začátku 19. století do roku 1946 byla Bank of England, než ji znárodnila vláda Clementa Attlee, oficiálně soukromým podnikem Rothschildů, pokud jde o strukturu akcionářů. Jejich stoupenci byli Norman, Schacht a řada dalších „finančních frontových úderníků“, od bankovní skupiny Schröderů s pobočkami v Německu, Británii a USA po výše uvedenou Banku pro mezinárodní vypořádání, která byla vytvořena prakticky ve stejné době v roce 1930 jako nástroj pro vybírání reparací z Německa, ale pak se změnila v kanál financování nacistické vlády Třetí říše Západem.

Služba pánům peněz

Druhá odbočka se týká Petersonova institutu, v němž paní Georgievová přednesla svá odhalení. Je to velký mezinárodní think tank, úzce spjatý se jménem zesnulého Petera Petersona, finančníka a miliardáře, jehož soupis pracovních „zásluh“ pro oligarchické klany jasně ilustruje jeho profesní biografie: Od práce asistenta prezidenta Richarda Nixona pro mezinárodní ekonomické záležitosti a vedoucího amerického ministerstva obchodu až po vedení představenstva slavné globální banky Lehman Brothers a předsednictví Federální rezervní banky v New Yorku, což představuje až dvě třetiny všech finančních aktiv FEDu. Zároveň celých dvaadvacet (!) let předsedal Radě pro zahraniční vztahy a po opuštění tohoto vlivného postavení stínové vlády v roce 2007 zůstal jejím čestným předsedou.

Skrýváním se za „nerovnosti“ příjmů, neboli za problém, který existuje v každém z velkých států, a jehož zobecnění, zejména v souvislosti s globálními závěry se do života zavádí idea nové Velké deprese. Jinými slovy další řízené ekonomické krize, jejímž cílem je ať už mírovou, nebo vojenskou cestou překreslit politickou mapu světa. S ohledem na tento podvrh nejde v žádném případě o analytickou předpověď, ale spíše o vyjevení záměru, jímž se hází odpovědnost za budoucí katastrofu na napětí mezi sociálními skupinami, zatímco ve stínu zůstávají pravé faktory, pro které hodljají elitních nadnárodních skupiny disponující skutečnou mocí rozpoutat světovou ekonomickou krizi. O jaké jde faktory? A jaká je pravda o současné hrozbě, jejíž smysl mělo zakrýt vystoupení ředitelky MMF z tribuny Petersonova institutu?

Příprava na ekonomický default

V listopadu 2019 zveřejnil Institut mezinárodních financí (IIF) zprávu, z níž vyplývá, že celkový globální dluh - státní a podnikový, který se za poslední rok zvýšil o 7,5 bilionu dolarů, dosáhl fantastické částky 250 bilionů, což je 320 % (!) globálního HDP. Zpráva zdůrazňuje dvě věci: že pouze za období Trumpova prezidentství vzrostl celkový státní dluh USA z méně než 20 bilionů na 23 bilionů a že vedle Spojených států je největším světovým dlužníkem Čína, kde se stachanovským tempem rozmáhají státní korporace. Zpráva přitom konstatuje, že v Americe, a zejména v Číně, dluhové závazky výrazně převyšují objem národního HDP, a její autoři předpovídají globální dluhový kolaps podporovaný trvalým tlakem Bílého domu, který jen za loňský rok třikrát donutil FED, aby snížil úrokové sazby. A co je důležitější: MMF, který podle odborníků výrazně podhodnocuje celkový objem dluhu z 250 na 188 bilionů (neboť bere v úvahu pouze bankovní úvěry), je kritizován za to, že podceňuje váhu světové zadluženosti.

Analytiky IIF lze snadno pochopit: sdružení, které se skrývá pod jménem této instituce, zahrnuje asi pět set největších bank, pojišťoven, investičních společností a úvěrových agentur ze 70 zemí. Omezování bankovních zájmů ve prospěch „uvolnění otěží“ ostatním úvěrovým institucím je neuspokojuje. Nás ale zajímá něco jiného, totiž prognóza IIF, která předpovídá jako v případě paní Georgievové globální krizi. A to vlivem nikoli mytického problému nerovnosti, ale velmi konkrétního nadměrného dluhového břemene, které v těchto objemech již není zvládnutelné a může skutečně způsobit otřesy plně srovnatelné s Velkou depresí. Včetně globálního defaultu s nahrazením dolaru novou světovou rezervní měnou. Nebo jako cesta návratu ke zlatému standardu téhož dolaru. V tomto ohledu je třeba připomenout, že se tento problém už dostal alespoň dvakrát do praktické roviny.

Minulé nezdařené pokusy

Prvním případem je rok 2005, kdy se v souladu s dohodami z Texasu podepsanými prezidenty USA a Mexika a předsedou vlády Kanady měla do roku 2010 zformovat Severoamerická unie těchto tří zemí s novou měnou a do roku 2015 Transatlantická unie s další novou měnou. Z ní pak odborníci okamžitě podezírali „starou dobrou“ libru.

Druhým případem, který se po bližším prozkoumání jeví jako součást prvního, je protikrizový londýnský summit G20, který se konal 1. dubna 2009. Dva týdny před touto událostí, na níž podle řady odhadů měl nabrat scénář globálního defaultu podobu masa a krve, proběhla společná rusko-čínská iniciativa na zavedení nové světové rezervní měny. Důsledkem amerického šoku z odhalení plánu defaultu, k němuž se, jak bylo pochopeno ve Washingtonu a Londýně, nečekaně našla alternativa, bylo kategorické odmítnutí návrhů Moskvy a Pekingů hned třemi rozhodujícími americkými instancemi najednou - prezidentem Obamou, ministrem financí Geithnerem a šéfem FEDu Bernankem.

Ve výsledku tak plánovaná a řízená krize nebyla dovedena do svého logického konce. Jelikož však zažehnout se jí podařilo, následovalo zaplavování penězi v rámci každoročního „rozdávání slonů“ podle seznamů spojených s Bankou pro mezinárodní vypořádání a Radou pro finanční stabilitu G20, jakož i programů QE - kvantitativního uvolňování centrálními bankami. Obrazně řečeno - páni peněz spustili tiskařské lisy na plný výkon.

Reset světové ekonomiky

Není těžké nahlédnout, že souběh závěrů zprávy IIF a projevu generální ředitelky MMF v Petersonově institutu s plným uvážením rozporů v důvodech, které k těmto závěrům vedly, jakož i srovnání této okolnosti se zmíněným precedentem z roku 2009, spolehlivě ukazují:

- že nikdo plány na globální default po londýnském neúspěchu nevzdal ani neodložil k ledu;
- že zahraniční dluh, jakož i konkurence mezi největšími dlužníky - USA a Čínou - se od té doby zvýšily, což vede americkou stranu k tomu, aby ve vlastním zájmu a na úkor konkurentů provedla předběžnou globální finanční transformaci na úrovni Velké deprese;
- že listopadová zpráva IIF a nedávné vystoupení paní Georgievové spolu velmi pravděpodobně souvisejí. Lze přitom usuzovat, že Gerogievová byla pověřena úlohou hlavního dezinformátora v rámci řízeného procesu a podobna ptáčkovi simulujícímu poraněné křídlo odvádí pozornost veřejnosti od „hnízda“ globálních finančních manipulátorů.

Skutečnost, že funkce generálního ředitele MMF komplexně spadá pod kuratelu těch, kdo skutečně vládou, přesvědčivě dokazuje zapomenutý příběh jednoho z předchůdců paní Georgievové na tomto postu. Jmenovitě Dominique Strauss-Kahna, který byl v roce 2011 nahrazen černošskou komornou za svévolnou interpretaci výsledků summitu G20 v Soulu (2010), když kolegům z MMF navrhl, aby pohřbili neoliberalní Washingtonský konsenzus a přistoupili k sociálně demokratickému globálnímu modelu ekonomiky a financí. To mu páni peněz odpustit nemohli.

Co v této situaci dělat a jak reagovat na washingtonské vystoupení Kristaliny Georgievové? To není v naší kompetenci. Pokud se však vrátíme ke zmíněnému „londýnskému“ precedentu z roku 2009, je třeba doufat, že ti, kdo by „měli poslouchat“, slyšeli prezidentku MMF dobře. A vyvodili z toho závěry, včetně organizačních - například přípravy na nadcházející summit G20 v Rijádu, naplánovaný na listopad 2020. Času je naštěstí ještě dost.

Náš úkol je mnohem skromnější: podnítit zvýšenou pozornost veřejnosti k tomuto zamotanému, ale velmi důležitému spektakulárnímu případu.